

BARBARA HEIL

Hogyan nyerj egy katolikust? Egy protestáns prédikátor és misszionárius útja a katolikus egyházba

Sokan talán azt gondolják, hogy én, a misszionárius, akinek egész felnőtt életét a legkülönbözőbb keresztény tevékenységek töltötték ki, katolikus vagy keresztény családban nőttem fel. Pedig valójában nem keresztényként nevelkedtem. A családom nem járt templomba. Nagyobb koromról sincsenek olyan emlékeim, hogy valaha belülről láttam volna egy templomot.

Az első dolgok egyike, amire emlékszem, az, hogy ostorral vernek. Apám életének abban a szakaszában hirtelen haragú ember volt. Nem egyszer ostorral vagy puszta kézzel vert meg, majd belökött a szobámba. Ilyenkor a hálószobám ablakából néztem ki sírva, és minden alkalommal egy férfit láttam az égen, aki vigasztalt engem. Nem tudtam, hogy ki ő, vagy hogy hívják, de tudtam, hogy a barátom.

Tizenkét éves voltam, amikor édesanyám elhagyott minket, így magunkra maradtunk a testvéreimmel és apámmal. Ez újabb nehéz időszak volt az életemben. Kaliforniából a Washington állambeli Whidbey-szigetre költöztünk. A középiskola küzdelmes időszak volt: úgy éreztem, hogy teljesen magamra hagytak, és csapdába estem.

Volt azonban valami, ami jól ment. Szerettem tanulni, és nagyon szerettem az iskolát. Előfordult, hogy a barátaimnál aludtam a kanapén, de sikerült befejeznem az iskolát és továbbtanulnom.

A '70-es években egy roncs voltam, de nemcsak én, hanem a barátaim is. Ahogy a szólás tartja: madarat tolláról, embert barátjáról. A főiskolai éveim alatt rengeteget buliztam, gyógyszereztem magam, és egyre jobban úrrá lett rajtam a kiábrándultság és a szorongás. Már nem érdekelt, hogy mi történik velem. Teljesen szét voltam esve. Rettenetesen egyedül

éreztem magam, és jó úton haladtam afelé, hogy kitegyék a szűrőm az iskolából, ahova kemény munkával kerültem be.

És akkor elindult egy változás a barátaim életében és az enyémben. Az utcánkban lakott néhány idős hölgy, akik imádkoztak azokért a diákokért, akik velem egy házban laktak. Időről időre meghívtak minket egy-egy találkozóra. A barátaim egy alkalommal el is mentek a Washington állambeli Woodinville-be, és amikor visszajöttek, olyan volt, mintha kicserélték volna őket. Hitetlenkedve szemléltem őket.

Azt mondták, hogy rátaláltak Jézus Krisztusra.

Jól ismertem őket, és eleinte nagyon nehéz volt hitelt adnom a megváltozott viselkedésüknek. Idővel azonban kiderült, hogy a barátaim egy karizmatikus találkozón valóban találkoztak Jézus Krisztussal, és valóban megváltoztak. Megállás nélkül Jézusról beszéltek.

Korábban sosem hallottam Isten nevét szeretettel emlegetni. Jézus neve szitokszó volt számomra. Erre most a barátaim azt hajtogatták, hogy „Jézus szeret téged”. Féltem tőlük, és azon töprengtem, hogy vajon mibe keveredtek bele. Még ahhoz is volt bátorságuk, hogy azt mondják nekem, imádkoznak értem.

Ettől ideges lettem. Egyáltalán nem volt kedvemre. Kényelmetlenül éreztem magam attól, amit mondtak nekem. Megértettem mások dühét, szégyenét, haragját vagy magányát, de nem értettem meg az örömeiket.

A Bibliával a hónap alatt mentek mindenhova. Én pedig gyanakodva figyeltem őket. „Nem tudtok becsapni – gondoltam magamban. – Tudom, hogy mit tettetek.”

Tovább figyeltem a barátaimat, és láttam, ahogy átalakul az életük. Minden áldott nap templomba jártak. Ki csinál ilyet? Engem is hívtak, minden egyes alkalommal. Köszönöm, nem. Ennek ellenére tovább figyeltem őket, és lassacskán kíváncsi lettem, hogy mi történik abban a templomban. Akkor még nem tudtam, hogy sokan imádkoztak ott értem. Mindeközben nagyon igyekeztem más lakóhelyet találni.

Mérges voltam magamra, amikor végül ott álltam a templom előtt, amelybe megesküdtem, hogy soha be nem teszem a lábam. De el kellett mondanom a barátaimnak, hogy végérvényesen elmegyek, és el akartam tőlük búcsúzni. A szívem majd' kiugrott a helyéről, amikor a hátsó ajtón beléptem. A zene és az éneklés betöltötte a régi methodista templomot. Nagyot sóhajtottam, amikor megpillantottam a barátaimat. A második

sorban ültek. Éreztem, ahogy a régi fapadló mozog a zenére hajlongó és táncoló egyetemisták alatt. Minden egyes lépéssel dühösebb lettem. Most jól megmondom nekik a magamét! Igen! Nem a barátaim többé! Szívesebben vannak a templomban, mint velem.

Régi faklumpa volt a lábamon. Azok kedvéért, akik túl fiatalok ahhoz, hogy emlékezzenek rá, elárulom, hogy a klumpa fából készült cipő, a talpán vékony gumiréteggel. Az én klumpámról már lekopott a gumi. Ahogy a barátaim felé tartottam, a zene elhallgatott.

Kopp, kopp, kopp – hangzott a fapadlón. Minden egyes lépéssel nőtt bennem a düh, és egyre jobban zavarba jöttem. „Nahát, köszönöm – sutogtam az egyik barátom fülébe. – Elmegyek. Csak szólni akartam, hogy elmegyek.”

A barátaim ragyogtak az örömtől, hogy felbukkantam. Súgva mondták egymásnak: „Barbara van itt.”

„Nem vagyok itt” – súgtam vissza.

El akartam menni. Eljutottam a pad széléig, és alig vártam, hogy hátul kimeneküljek. Nehéz elmagyarázni, hogy mi történt ezután, de egyszer csak ott álltam az emelvény előtt, ahonnan egy latin-amerikai férfi épp beszélni készült. A szívem majd' kiugrott a helyéről, és zavarban voltam, de képtelen voltam elmenni. Ott álltam, és csak bámultam a fát az emelvény alján.

Végül a férfi rám nézett, és megkérdezte: „Tehetek érted valamit?”

Nem jutott eszembe semmi, ezért csak annyit mondtam: „Essünk túl rajta. Akármit csinált velük, tegye meg velem is.”

Sosem voltam hittanórán, ahol a hitről tanultam volna, sosem hallottam a Szentírásról. Sosem hallottam Istenről, nem jártam templomba, de amikor beléptem oda, az emberek imádkoztam értem. Élet töltötte be a templomot. Nem tudom, hogy milyen imát mondott az a férfi az emelvényen, de sírva fakadtam.

Néhány asszony körülvett és átölelt. A prédikátor még pár percig beszélt, majd 200 egyetemista előrejött, hogy átadja az életét Krisztusnak Isten dicsőségére.

Aznap este felfedeztem, hogy van Isten, és hogy szeret engem. Ez nem volt véletlen. Valaki a világegyetemben szeretett és akart engem. Ezt a valakit Jézusnak hívták. Hirtelen megértettem, hogy Ő volt az a Férfi,

akihez gyermekként az ablakomból beszéltem, de akkoriban nem értettem, hogy miért van ott.

Amikor az istentisztelet másnapján felébredtem, az ég kékebbnek, a fű zöldebbnek és a nap ragyogóbbnak tűnt. Teljesen új ember lettem Jézus Krisztusban. Eltöltött Isten szeretete, amely szó szerint átalakította az életemet. Korábban sosem olvastam a Szentírást, igehirdetést sem hallottam, de részem volt egy olyan találkozásban Isten szeretetével, amely megváltoztatta az életemet, és ennek köszönhetően végérvényesen más lettem. Később gyakran kérdeztem az Úrtól: „Hogy jutottam el odáig, hogy Téged szolgáljalak? Hogy jutottam el odáig, hogy az Országodban járhatok? Hogyan részesültem a Te szeretetedből?”

Újonnan megért hívőként nem tudtam, hogy mások már hallottak Jézusról, hiszen nekem soha senki nem beszélt róla. A barátaimnak sem beszélt róla senki korábban. Fogalmam sem volt róla, hogy mások már hallottak Jézusról. Ezért küldetésemnek tekintettem, hogy megosszam másokkal az örömhírt. Azt akartam, hogy mindenki tudjon róla. Izgatott voltam, és lenyűgözött, hogy Isten valóban létezik, és hogy képes volt megváltoztatni az életemet. Azt kérdeztem az emberektől: „Tudtad, hogy Jézus egy valódi személy? Hogy meghalt értünk?” Megdöbbsentem, amikor az emberek azt válaszolták, hogy igen, már hallottak Róla. Nekem miért nem szólt senki?

Minden este elmentünk a templomba, és tanulmányoztuk Isten Igéjét. Az életem átalakulóban volt. Az értelmem és a szívem átalakulóban volt. Isten fokozatosan gyógyította egész lényemet. Megtudtam, hogy Isten a világ teremtése előtt kiválasztott engem. Ráébredtem, hogy van miért élnem. Isten meggyógyította az életemet. Kigyógyított a szégyenből. Kigyógyított az elhagyatottságból, az öngyűlöletből és a függőségből.

Ha Isten képes volt engem szeretni, akkor bárkit képes szeretni. Ha képes volt engem életre kelteni és meggyógyítani az életemet, akkor ezt meg tudja tenni bárkinek az életével. Úgy éreztem, hogy mindenkinek meg kell Őt ismernie. A lehető legtöbb embernek el akartam mondani, hogy Jézus él és szereti őket.

Az életem annyira új és más volt, és annyira szerelmes voltam Abba, aki szeretett engem, hogy tudtam, soha többé nem leszek képes „normális” életet élni. Hivatást éreztem a misszióra, ezért úgy határoztam,

hogy beiratkozom a bibliaiskolába. Azt akartam, hogy a világ tudja, hogy Jézus él.

Tanulni kezdtem, hogy felkészüljek a misszióra. Az első ország, ahova el akartam menni, a Fülöp-szigetek volt. Egy fontos kurzus, amely segített felkészülnöm a misszióra, arról szólt, hogy hogyan nyerjük meg a katolikusokat. A kurzus elvégzéséről még oklevelet is kaptam. Nem sokkal később beléptem egy missziós közösségbe, amely az Egyesült Államok egész területén működött. Az ő misszionáriusi életüket éltem, amelyet az imádság, a böjt és a Szentírás tanulmányozása jellemezett. Istent kerestük, és hagytuk, hogy az Úr beszéljen szívünkhöz és életünkhöz.

Végül eljutottam a Fülöp-szigetekre és sok más országba, ahova elvittem Jézus evangéliumát. Amikor megérkeztünk egy-egy missziós területre, és munkához láttunk, gyakran igénybe vettük a helyi keresztények segítségét. Isten érezhetően jelen volt találkozóinkon, és segítségre volt szükségünk a tömegek és a logisztikai változások kezeléséhez és mindahhoz, ami egy hirtelen egyre nagyobb méreteket öltő tevékenységgel jár. Emlékszem a Manilában töltött időre. Csodálatos találkozókat tartottunk, amelyeket a televízió is közvetített. „Ha ezt tudják így folytatni – mondta a stúdió vezetője a csapatunknak –, még egy hét ingyenes közvetítést biztosítunk Önöknek.”

Azonnal elfogadtuk az ajánlatot. Volt azonban egy bökkenő. A csapatunk felének haza kellett utaznia. Másnap az imaalkalmon a lelkészünk elmondta, hogy segítségre van szükségünk, mivel a csapatunk felelemegy, mi azonban ki akarjuk használni a lehetőséget, hogy folytassuk a találkozókat. Egy hölgy, aki rendszeresen eljár az összejövetelekre és segítségünkre volt a manilai kampányban, megkérdezte: „Hívhatok embereket a templomomból, hogy segítsenek Önöknek?” Mi hálásan elfogadtuk a felajánlott segítséget. A lelkészünk azt válaszolta: „Hozzon annyi embert, amennyit csak tud.”

Aznap este megjelent egy csapat karizmatikus katolikus. Ez komoly problémát jelentett nekem. Arról volt oklevelem, miként nyerjem meg a katolikusokat, nem arról, hogy hogyan szolgáljak velük együtt. Sokszor szembesültünk ezzel a „problémával”. Bármerre mentünk, megjelentek a katolikusok. Ezt nem értettem. (Hiszen papírom volt arról, hogy hogyan nyerjem meg őket.)

A missziós közösségünkben ismertem meg a néhai férjemet – Isten nyugosztalja –, és mentem hozzá feleségül. Több évnyi házasság után, amikor úgy tudtam, hogy nem lehet gyermekem, az Úr meggyógyított, és többször fogantam és anya lettem. Mindegyik gyermekem egy csoda!

Az életemnek ebben a szakaszában a férjemmel és a gyermekeinkkel beutaztuk az egész világot – hol csak mi, hol nagyobb csoportokkal együtt –, és láttuk, ahogy Isten lenyűgöző dolgokat művel az emberek életében, olyanokat, amelyekre csak Ő képes. Isten gyógyít. Isten szabadá tesz. Meg akarja változtatni az embereket, és el akarja vezetni őket a benne való új életre. Az Atya szíve arra vágyik, hogy senkit se válasszon el tőle a bűn. Arra vágyik, hogy senki se vesszen el, hanem mindenki eljusson az örök életre.¹ Elküld minket, a gyermekeit, hogy megismeressük Őt mindenkivel, akivel találkozunk. Jézus azt mondja, hogy a földek megérték az aratásra. Ezért elküldi a tanítványait: „*Menjetek!*”

A szolgálatunkban – amelynek székhelye Virginia volt – egyre nagyobb teret kapott Isten imádása. Amikor imádkoztunk, olyan volt, mint ha Isten jelenlétének „felhője” megjelent volna az épületben. Az imádság végére a csoportunk tagjai a Szentlélekkel eltelve és a földre borulva imádkoztak Istent dicsőítő és imádó dalokat énekelve. A világ legkülönbözőbb tájairól jöttek hozzánk emberek, hogy megtapasztalják az Úr jelenlétét, miközben imádtuk és dicsőítettük Istent, és énekeltünk neki. Az Úr méltó minden imádásunkra. Az Úr méltó dicsőítő énekünkre.

Magával ragadott minket a hitnek ez a légköre, és kevesebb külföldi missziós utat vállaltunk, hogy vendégül láthassuk azokat, akik eljöttek, hogy velünk együtt imádják Istent. Rendkívüli időszak volt ez. Karizmatikus katolikusok is csatlakoztak hozzánk, amit én továbbra is botrányosnak éreztem. (Ne felejtsek el, hogy milyen oklevelet szereztem korábban.)

Egy reggel az Énekek énekéből kiindulva tanítottam. A világ legkülönbözőbb tájairól érkezett látogatóknak arról beszéltem, ahogy a Völegény vágyakozik a jegyese után. Aznap reggel egy katolikus pár is részt vett az igehirdetésen. A férj azt mondta, hogy az előadásom emlékeztette őt egy erről a témáról szóló könyvre, amelyet szerinte el kellene olvasnom. Kölcsönadta nekem a könyvet, amelyet kedvesen elfogadtam, majd otthon gyorsan félre is raktam.

Eltelt egy hét, majd még egy hét, mire a férfi megkérdezte, hogy haladok a könyvvel, amelyet kölcsönadott nekem. Azt gondoltam, hogy udvariasságból legalább át kellene futnom. Amikor végül kinyitottam a könyvet és beleolvastam, nem tudtam letenni. Nagyon tetszett, egyszerűen lenyűgözött.

Először az tűnt fel, hogy én mindig azt gondoltam, hogy a *mi* kis szolgálatunk úttörő munkát végez, erre itt volt ez az 500 éves könyv, amely erre rácáfolt. A második megdöbbentő dolog az volt, hogy a könyv szerzője katolikus volt. Végül észrevettem, hogy a könyvet egy apáca írta. Hogyan írhatott egy katolikus apáca 500 évvel ezelőtt a mi mai tapasztalatainkról? Az Úr volt a Jegyesem. Vele jártam, Őrá vágytam, az Ő jelenlétét élveztem, és az Ő jóságát fedeztem fel a világban. És ez a nő, Avilai Szent Teréz – akiről korábban sosem hallottam –, elmondott mindent, ami a szívemben lakozott. Ez megdöbbentett és összezavart. Hogyan írhatta ezt a könyvet ő, egy katolikus? (Ne feledkezzünk el az oklevelemről.)

Bill végül visszakérte tőlem a könyvet. Én vettem magamnak egy saját példányt, majd megkérdeztem Billt, hogy vannak-e hasonló könyvei.

Persze, hogy voltak. Bill kölcsönadta nekem Szent Ágoston, Clairvaux-i Szent Bernát, Keresztes Szent János és Sienai Szent Katalin könyveit. Ellátott engem ezekkel a csodálatos könyvekkel, amelyeket olyan szentek írtak, akikről később megtudtam, hogy a Római Katolikus Egyház egyháztanítói. Ott voltam én, egy protestáns pünkösdi gyülekezet prófétái ajándékkal megáldott lelkésze, aki beutaztam az egész világot, konferenciákon és missziós alkalmakon beszéltem, gyülekezeteket és közösségeket alapítottam, a szabadidőmben pedig „tiltott” katolikus könyveket olvastam.

Faltam és szerettem ezeket a könyveket, mégis... katolikus könyvek voltak. Továbbra sem tudtam összeegyeztetni azt, amit a katolikus vallásról tanultam, azzal, amit lépésről lépésre felfedeztem. Aláhúztam és bekarikáztam azokat a dolgokat, amelyeket a könyvekben nem értettem, majd utánanéztam az új szavaknak és neveknek.

Időközben a családommal az Egyesült Államok középnyugati részére költöztünk, és ott létrehoztunk egy gyülekezetet, amelyben lefoglalt az éneklés, a tanítás és a férjem munkájának támogatása. Továbbra is az egész régióban tartottunk előadásokat, szolgáltunk és imádkoztunk az embe-

rekért. Amikor katolikusokkal találkoztam, ezernyi kérdéssel bombáztam őket, olyannyira, hogy az emberek inkább más irányba indultak, amikor közeledni láttak. Azt tapasztaltam, hogy sok katolikus, akivel találkoztam, évek óta nem járt misére. Nem értették a kérdéseimet, és persze nem is tudtak rájuk válaszolni.

Édesanya voltam, feleség és lelkész. Az életemet a lelkészi szolgálat töltötte ki, miközben tovább olvastam az ókeresztény egyház lenyűgöző férfi és női tagjairól, valamint az egyháztanítókról. Ez rengeteg kérdést vetett fel bennem. Ezek az emberek, akik az Egyház első időszakában éltek, nyilván keresztények voltak. De hogy lehetek katolikusok?

Az interneten kerestem választ a kérdéseimre. Miért hisznek a katolikusok az egyházi tanítóhivatalban? Mit jelent az átlényegülés? Később rábukkantam egy weboldalra, amelynek az volt a neve, hogy Hazatérők Hálózata (Coming Home Network). Itt csatlakoztam a lelkészek fórumához, ahol anonim módon vehettem részt a beszélgetésekben.

Végre! Katolikus hitvédőkkel vitázhattam anélkül, hogy bárkinek megsértettem volna az érzéseit. Boldog voltam, hogy biztonságos környezetben tehetem fel a kérdéseimet, és megpróbálhatom megérteni, hogyan lehetek az egyháztanítók, valamint az ókeresztény egyház egyházatyái és kiemelkedő asszonyai katolikusok, amikor ennyire Krisztus-központú könyveket írtak. A Hazatérők Hálózata megkérdezte, hogy szeretnék-e könyveket. Hát persze, hogy szerettem volna. Több könyvet is küldtek. Elolvastam őket, alaposan beleástam magam az anyagokba, és ez így ment éveken át.

Ezekben az években részt vettem egy katolikus karizmatikus konferencián Philadelphiában, amelyen ott volt Walsh atya, aki korábban el látogatott a gyülekezetünkbe. Izgatott voltam, hogy valódi karizmatikus katolikusokkal találkozhatom. Úgy határoztam, hogy az lesz a legjobb (legbiztonságosabb), ha hátul ülök le. Ha a dolgok túl „katolikussá” válnak, vagy ha elkezdik a liturgiájukat, akkor mindent biztonságos távolságból szemlélhetek. Emlékszem, hogy a Philadelphiába vezető úton azon gondolkodtam, hogy „majd megrágom a húst, és kiköpöm a csontokat”.

Ezt nagyon észszerű tervnek gondoltam.

Az egész konferencia gyönyörű volt, és sok csodálatos emberrel találkoztam. Tudták rólam, hogy nem vagyok katolikus, ám kedvesek és befogadóak voltak. Az előadások a Szentírásra támaszkodtak, és a zene tele

volt dicsőítéssel és imádással. A kezdeti képzésem – és mindannak – ellenére, amiről a már említett oklevelem szólt, tudtam, hogy ezek az emberek hívők. Csupa olyan keresztény volt ott, aki szerette Isten Igéjét.

A konferencia egyfajta körmenettel ért véget. „Ez nagyon katolikusnak hangzik” – gondoltam magamban, és úgy döntöttem, hogy inkább megállok leghátul. Megszólt a zene, és csodálatos hangulat alakult ki. Éreztem a Szentlelket. Behunytam a szemem, és dicsőítésre emeltem a kezem.

Hamarosan elkezdtek átjárni Isten jelenlétének hullámai. Nem tudtam egyszerűen állni, hanem meghajoltam a Király előtt. Isten szeretetének hullámai egymás után járták át a lelkem, és én újra meghajoltam előtte. Amikor felegyenesedtem, kinyitottam a szemem. Egy pap állt előttem, a kezében egy aranyfogantyúval, amelynek a tetején egy nagy csillagszóró volt, a közepén egy üvegdobozzal. Fogalmam sem volt arról, hogy mi ez. Később megtudtam, hogy egy monstrancia volt, benne az átváltoztatott Oltáriszentséggel. A katolikusok hiszik, hogy az Oltáriszentségben jelen van Jézus Krisztus teste, vére, lelke és istensége. Minderről nekem fogalmam sem volt. Mindössze annyit tudtam, hogy maga Jézus Krisztus áll előttem. Teljesen az élmény hatása alá kerültem. Azon töprengtem, hogy mit kezdjek ezzel. Megdöbbsentem.

Az elkövetkező néhány évben hatalmas változások történtek az életemben. Tovább olvastam az ókeresztény egyház és a katolikus szentek írásait, és elmélkedtem róluk. Sokat gondolkodtam philadelphiai élményemről is. Aztán váratlanul meghalt a férjem, és egyedül maradtam négy tizenéves gyermekemmel. Folytattam a lelkeszi szolgálatot. Elindítottam egy mentoringprogramot, egy kis bibliaiskolát, és rövid külföldi missziós utakra vittem missziós csoportokat.

Amikor rábukkantam Ralph Martin néhány CD-jére, úgy ítélt meg, hogy kezdek túl közel kerülni a katolikusághoz. Beszélmem kellett valakivel. A Szentlélek arra indított, hogy hívjam fel barátnőmet, Debbie Kendricket, aki régen a virginiai székhelyű közösségemhez tartozott, majd több évig szolgált Európa különböző országaiban. Meséltem neki a virágzó szolgálatomról, majd a philadelphiai rendkívüli élményeimről és arról, hogy milyen erősen vonz a Katolikus Egyház. Elmondtam neki, hogy mennyire nevetségesnek érzem magam, de az Egyház írásai és szentjei a lelkemhez szólnak, és nagyon szeretem a gyönyörű katolikus

templomokat és székesegyházakat. Aztán megálltam, és vártam a szemrehányásait.

Azonban a legnagyobb csodálkozásomra így szólt: „Én is!”

„Micsoda?” – gondoltam magamban.

Debbie elmesélte nekem a saját útját, és azt, hogy az Úr hogyan vezette őt egyre közelebb a katolikusokhoz. Miközben Európa-szerte ökumenikus találkozókra hirdetete az igét, sok meleg szívű katolikkal találkozott, köztük Raniero Cantalamessa atyával. (Cantalamessa atya az 1980-as évek óta a pápai ház szónoka.) Debbie és én együtt imádkoztunk, megdöbbenve és eltöprengve azon, hogy vajon mit művel az Úr az életünkben. Most már legalább volt valaki, akivel beszélhettem erről.

Gondviselése révén az Úr lehetővé tette, hogy alkotói szabadságra menjek. Isten rengeteg csodát tett a gyermekeim életében és az enyémben. Az alkotói szabadságom legelső napján az édesanyám – akivel kapcsolatban mély gyógyulás és megbocsátás ment végbe a lelkemben – felhívott, hogy elmondja, negyedik stádiumú non-Hodgkin-limfómát diagnosztizáltak nála. Mivel az Úr elintézte, hogy alkotói szabadságra mehessek, el tudtam utazni hozzá, hogy mellette legyek. A kezelése alatt az egész világon imádkoztak érte.

Én hozzá is magammal vittem a „tiltott” katolikus olvasmányaimat. Egy nap édesanyám mellett ülve olvastam, amikor ő megkérdezte, hogy mi van a kezemben. Haboztam, hogy mit válaszoljak. Nem tudtam, hogyan magyarázzam el, hogy az ő lelkész lánya most katolikus könyveket olvas. Végül bevallottam. Elmeséltem neki, hogy milyen öröm tölt el, amikor egy katolikus székesegyházban vagyok, és hogy milyen sok igazságot és inspirációt meríték katolikus szerzők, különösen a régiek műveiből.

„Egyszerűen van benne valami gyönyörű – mondtam. – Úgy érzem, hogy magával ragad.”

Édesanyám rám nézett, és megszólalt: „Ugye tudod, hogy katolikusként lettél megkeresztelve?”

Micsoda? Katolikusként lettem megkeresztelve? Hogy lehet, hogy én erről nem tudtam? Megdöbbsentem, és nem tudtam elhinni. A Missouri állambeli Saint Louisban, a Xavéri Szent Ferenc-templomban volt a keresztelezőm. Hihetetlen! Felhívtam a templomot, és szereztem egy példányt a keresztelezőméről.

Édesanyám elmesélte, hogy az ő nagymamája, vagyis az én dédnagyanyám, Madeleine biztatta őt arra, hogy kereszteltessen meg. Ejha! Gyakran gondolkodtam arról, hogy vajon Jézus miért volt mellettem gyermekkoromban, amikor apám megvert és utána a szobámban sírtam, és láttam azt a „férfit az égen”. Nem tudtam, ki ő, amíg nem találkoztam az Úrral azon a találkozón a Washington állambeli Woodinville-ben. Gyakran eszembe jutott, hogy vajon miért volt ott. Miért volt mellettem Jézus? Miért szerettem Őt olyan mélyen, amikor megtudtam, hogy ki Ő?

Most már értettem. Azért, mert gyermekkoromban megkereszteltek. Bár nem tudtam róla, volt egy szövetség köztem és Isten között. Isten sosem feledkezett el arról, hogy szövetséget kötött velem. A keresztség ereje felülmúlta az ismereteimet. Egészen addig nem hittem a gyermekek keresztségében.

Talán vannak Önök között olyanok, akiknek a gyermekei elhagyták az Egyházat. Másoknak az unokái sosem jártak még templomban. Azonban ha a keresztség révén létrejött egy szövetség köztük és Isten között, az angyalok és a kegyelmek továbbra is jelen vannak. A szövetség fennmarad, és Isten továbbra is törődik gyermekeikkel, még ha ennek nincs is látható jele.

Isten nem hazudik. Isten hűséges. Hűséges az ígéreteihez. Ezért ne elégedjenek meg azzal, hogy szomorkodnak a gyermekeik miatt, akik elhagyták Istent és az Egyházat. Imádkozzanak értük!

Ha vannak olyan gyermekeik, unokáik, dédunokáik, unokaöccseik, unokahúgaik vagy akár szomszédai, akik nincsenek megkeresztelve, ne hagyják, hogy erőt vegyen Önökön a szomorúság és a kudarc érzése. Imádkozzanak értük! Higgyék el, hogy Isten nem feledkezik meg róluk. És ne féljenek attól, hogy a keresztség felvételére buzdítsák őket. Itt az ideje, hogy tanuljunk Madeleine dédnagyanyám hitéből és bizalmából, és finoman emlékeztessük a többieket Istenre.

Az Úr sok mindent tett az életemben az alkotói szabadságom és az édesanyámmal töltött idő alatt. Az egész világon voltak emberek, akik imádkoztak érte, és én is gyakran imádkoztam vele együtt. Ott voltam mellette 2010-ben az utolsó PET CT-vizsgálaton, amely azt mutatta, hogy a rák eltűnt. Dicsőség legyen Istennek, mert azóta sem tért vissza a betegség. Isten továbbra is tesz csodákat.

Amikor hazatértem, folyton az motoszkált bennem, hogy mit kezdjek azzal, hogy a Katolikus Egyházban lettem megkeresztelve. A Hazatérők Hálózata továbbra is küldte nekem a könyveket, és időről időre érdeklődtek, hogy folytatom-e utamat. Újra elkezdtem hirdetni az ígét, előadásokat tartani és csoportokkal együtt beutazni a világot, hogy megismeressem az emberekkel Jézust, és terjesszem az evangéliumot.

Debbie-vel is gyakran beszélgettem. Ő bemutatott a vejének, Benoît-nak, aki katolikus, és akivel sokat beszélgettem az Egyházzal kapcsolatos felfedezéseimről. „Mit tegyek most, Uram?” – kérdeztem az imádságomban. A Szentlélek a szívemben azt súgta, hogy tanulnom kellene. Gondoltam, hogy esetleg bejárhatnék egy-egy teológiai vagy egyéb kurzusra, ezért elkezdtem az interneten keresni, és imádkoztam. Kiszemeltem magamnak több katolikus egyetemet, de az Úr mindegyikre azt mondta, hogy „nem”.

Amikor egyetem után kutatva az internetet böngésztem, megjelent egy szalaghirdetés. Rákattintottam, és a Harry J Flynn Kateketikai Intézet weboldalán találtam magam. Fogalmam sem volt, hogy mit jelent az a szó, hogy kateketikai. (Később megtudtam, hogy az ember addig nem is diplomázhat le, amíg nem tudja jól kimondani azt, hogy „kateketikai”.) Több telefonhívás után egyszer visszahívott egy férfi, aki tudni szeretete volna, hogy miért akarok én, egy nem katolikus lelkész az intézetben tanulni.

Elmondtam neki, hogy ki vagyok, és hogyan munkálkodott Isten a szívemben az Egyházzal kapcsolatban.

„Nos, akkor hadd mondjam el Önnek az én történetemet – mondta a férfi, miután végighallgatott. – A nevem Jeff Cavins...” Megosztotta velem lenyűgöző történetét arról, hogy miként tért vissza a Katolikus Egyházhoz azután, hogy évekig az Isten Gyülekezetei néven ismert pünkösdi felekezet lelkésze volt. A beszélgetésünk végén Jeff azt mondta, hogy engedélyre van szükségem ahhoz, hogy részt vegyek a képzésben. Még nem is voltam katolikus, de máris engedélyre volt szükségem a püspöktől. Isten hozott az Egyházban!

Amikor belevágtam a kateketikai intézet kétéves képzésébe, nagy örömmel láttam a Bibliával, katekizmussal és szövegkiemelőkkal felszerelt katolikusokat, akik arra vágytak, hogy hitükről tanulhassanak. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer itt kötök majd ki. Ahogy a katekizmust

tanulmányoztam, újra meg újra elcsodálkoztam azon, mennyire támaszkodik a Szentírásra. A második évemben szembesültem néhány olyan katolikus tanítással, amelyet nehezen fogadtam el, de lenyűgözött, ahogy a tanárok a témákról beszéltek. Pontosan azokra a kérdésekre tértek ki, amelyek nehézséget okoztak nekem.

A hétfő esti órák után sokszor úgy vezettem haza, hogy közben potyogtak a könnyeim arra gondolva, hogy Isten mennyi szépséggel ruházta fel az Egyházat. Ez új problémát jelentett. Még mindig prédikátor, lelkész, misszionárius, mentor és az evangélium hirdetője voltam. Amerika-szerte szolgáltam, és csoportokat vittem a világ különböző országaiba rövid missziós utakra. Gyakran előfordult, hogy pénteken elrepültem, különböző találkozókra és programokra szolgáltam, majd hétfőn értem vissza a minneapolis-i reptérre. Ott beszálltam az autóba, amelyet a hétvégére a parkolóházban hagytam, és egyenesen a Harry J. Flynn Katechetikai Intézetbe mentem.

Aztán a képzés során történt valami, ami mindent megváltoztatott. Valaki azt javasolta, hogy kezdjek el felkészülni a felnőttek keresztény beavatására. Évek óta olvastam, kutakodtam az interneten, az egész világon megfordultam katolikus székesegyházakban és templomokban, de soha egyetlen katolikus sem hívott meg, hogy valamilyen módon részt vegyek Egyházuk életében. Mi van az evangelizációval? Mi van a gyermekeknek és az Istenhez közeledni akaró új embereknek szóló hitoktatótással?

Mindez megváltozott, amikor a hétfő esti kis csoportomból egy pár azt javasolta, hogy vegyek részt a keresztény beavatásra való felkészítésben, és utána időről időre megkérdezték, jelentkeztem-e már a kurzusra. Mindig nemmel válaszoltam. Végül egy hétfői napon, amikor a minneapolis-i reptéren beültem az autóba, azt gondoltam, hogy nem jelenhetek meg az órán úgy, hogy megint azt mondom nekik, nem hívtam fel Randyt, a felkészítő kurzus koordinátorát. Felhívtam hát, de közben azt gondoltam, hogy már biztos túl késő van ahhoz, hogy csatlakozzak a csoporthoz. Meglepetésemre Randy azt válaszolta, hogy még csatlakozhatom. Bár már december volt, és az órák szeptemberben kezdődtek, ők vártak engem.

Karizmatikus, prófétai ajándékkal megáldott lelkészként kezdtem el a felkészülést a keresztény beavatásra, miközben végzős voltam a kate-

ketikai intézetben. Azt gondoltam, hogy a kíváncsiság és a tanulásvágy miatt vágtam bele. Végző soron az életemet továbbra is az evangélium szolgálata töltötte ki, és nem állt szándékomban felekezetet váltani.

Azonban ráébredtem arra, hogy valójában, a lelkem mélyén már katolikus voltam.

Egy alkalommal New Hampshire-ben voltam egy konferencián, amikor a szünetben láttam, hogy volt egy nem fogadott hívásom a barátnőmtől, Debbie Kendricktől. Amikor visszahívtam, az első szavai ezek voltak: „Megtettük!”

„Mit tettetek?” – kérdeztem.

„Katolikusok lettünk.”

Az első gondolatom az volt, hogy Debbie megelőzött.

Ahogy elmesélte, hogy a pap megáldotta a házasságukat, és hogy megbérmálkozott, csak arra tudtam gondolni, hogy megelőzött. A következő gondolatom pedig teljesen lesokkolt: miért az az első gondolatom, hogy Debbie megelőzött?

Őszintén örültem ennek a fejleménynek a barátnőm életében, de megdöbbsentett a saját reakcióm. Aznap este az ágyban fekvé a reakcióm jelentésén töprengtem. Mit jelenthet? Mit kell tennem? Addigra már eljuttottam oda, hogy a halálom előtt katolikussá akartam válni. Megkérdeztem Jeff Cavinst, hogy vannak-e más olyan nők, mint én, akik rövid missziós utakra felkészítő evangéliumi szolgálati iskolát vezettek, prófétai ajándékkal megáldott lelkészek és az evangélium hirdetői voltak, és katolikusok lettek?

Rám nézett, és azt mondta: „Nem sokan.”

Mégis úgy éreztem, hogy erre vezet az utam, és megkérdeztem a Szentlelket, mit tegyek. Az Úr emlékeztetett arra, hogy katolikusként lettem megkeresztelve. Új katolikus barátaim arra is emlékeztettek, hogy az Egyház már katolikusnak tekint.

Azonban a katolikussá válásom útja tele volt akadályokkal. Lelkészként szolgáltam, és felelős voltam a rám bízott hívekért. Szerettem, amit az Úrért tettem. Szerettem az evangéliumot hirdetni és azért imádkozni, hogy az emberek kapcsolatba lépjenek Jézussal, és átadják az életüket Neki. Semmi sem jelentett nekem nagyobb örömet, mint külföldi missziós utakra vinni csoportokat, és látni, ahogy az őket körülvevő emberek javára használják az Istentől kapott adományaikat.

De ennél sokkal jobban aggasztott az, hogy az általam ismert katolikus templomokban a hívek egyértelműen nem voltak tudatában annak, hogy mennyire fontos Krisztus üzenetét eljuttatni másokhoz. Éveken át jártam különböző templomokba és székesegyházakba, de soha senki nem hívott el semmilyen programra egészen addig, amíg végül egy evangélizáló pár nem javasolta, hogy vegyek részt a keresztyény beavatásra való felkészítésen. Megfigyeltem, hogy a szentmisén senki sem próbálta meg „kivetni a hálót”. Úgy tűnt, mintha a katolikusok nem vennék észre a halat, amely megpróbál beugrani a hajóba.

Ha katolikus lennék, hova hoznám azokat az embereket, akiknek szolgálatra és gyógyulásra van szükségük, akik arra vágnak, hogy szabaddá váljanak, amikor elvezetem őket az Úrhoz? Az evangéliumot hirdettem, és azt akartam, hogy az emberek megismerjék Isten szeretetét, amely képes megváltoztatni az életüket.

Újra Jeff Cavinshez fordultam. „Hiszek. De nem lenne önző dolog, ha abbagynám mások szolgálatát csak azért, hogy én magamhoz vehessem az Oltáriszentséget?”

Jeff gondolkodás nélkül válaszolt: „Gondolni sem akarok arra, hogy amikor meghívást kapsz egy mély bensőséges kapcsolatra, te azt gondold, hogy van ennél jobb dolgod is.”

Tökéletes válasz. Nincs semmi jobb annál, mint amikor az ember magához veszi az Urat. Egy pap barátom emlékeztetett arra, hogy az engedelmességből csak áldás fakad. És ezt minden egyes alkalommal elmondta nekem, amikor találkoztunk.

Az engedelmességből csak áldás fakad. Én az engedelmességet választottam. Ijesztő volt, és úgy éreztem, mintha ismeretlen vizekre eveznék, amikor lemondtam a szolgálatról, és megpróbáltam továbblépni. A barátaim nem értették. A közösségek, ahol szolgáltam, a gyülekezetek és a lelkészek nem értették, hogy miért lépek be a Katolikus Egyházba. Nagyon nehéz volt.

A húsvéti vigíliára Rómába utaztam, és az érsekem engedélyével Ferenc pápa kezéből vettem először magamhoz az Urat a szentáldozásban. Később, 2013. április 27-én Isten dicsőségére a bérnálás szentségéhez járultam az Egyházban. Ugyanabban a templomban bérnálkoztam egy csendes szombat reggeli mise keretében, ahol annak idején a keresztyény beavatásra készültem. A templomba vezető úton az autóban éreztem

az Úr jelenlétét. És éreztem Madeleine dédnagyanyám jelenlétét is, aki oly fontos szerepet játszott a keresztségemben. Olyan izgatott voltam, mint aki esküvőre készül. És így is volt.

Utószó: Azóta, hogy katolikus lettem, sok rendkívüli dolog történt velem. Az első férjem halála után nyolc évvel hozzámentem a mostani férjemhez, Jeffhez, és az ő iowai farmjára költöztem. Világi misszionáriusok lettünk, és bekapcsolódtunk Rómából irányított ökumenikus programokba. Egyszer éppen Oroszországban voltunk missziós úton, amikor üzenetet kaptam az édesanyámtól, aki sok éve fordított hátat a Katolikus Egyháznak. Miután elvégezte a felnőttek keresztény beavatására felkészítő kurzust, és részesült a kiengesztelődés szentségében, mintegy 55 év után újra szentáldozáshoz járult. Azóta már a lányom és az unokám is katolikus lett.

De ez már egy másik történet.

Jegyzetek

1. Vö. 2Pt 3,9.